

Nicci French

De dag van de doden

band 1

Vertaald uit het Engels
door Linda Broeder en Els van Son

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

Het was maandagochtend, onbewolkt en warm, te warm voor zo laat in de herfst. Charlotte Beck stond op het punt de enige, echt dramatische gebeurtenis in haar hele leven mee te maken. Ze was er niet klaar voor. Ze voelde zich nergens klaar voor.

Zoals elke doordeweekse dag liep ze met haar chaotische clubje omhoog over Heath Street met voor zich de buggy met Lulu van tien maanden erin, links Oscar van tweeënhalp op zijn houten loopscooter en om haar rechterpols de lus van een hondenriem met Suki eraan, een zwarte labradorpuppy. Alles leek in een mist gehuld. Maar het was geen echte mist. Het was een mist van vermoedheid die al zes maanden over Charlottes wereld hing. Lulu sliep niet 's nachts. Ze huilde en krijste en niets hielp, niets van alles wat Charlotte probeerde, niets van alles wat de deskundigen adviseerden.

Lulu sliep overdag. Ze sliep nu, met een speen in haar mond, tevreden onder haar dekentje in de buggy. Charlotte boog zich regelmatig naar voren om te checken of alles goed met haar was. Ze zag er vreemd en engelachtig uit. Het was bijna niet te geloven dat dit kleintje, met haar schattige gezichtje, lange wimpers en roze wangetjes, een volwassen vrouw totaal kon uitputten. Charlotte was zo moe dat het

pijn deed. Haar ogen schrijnden, haar huid voelde te strak, haar gewrichten deden zeer. Dit kon toch geen artritis zijn? Ze was pas eenendertig! Kon gebrek aan slaap je botten beschadigen? Zo voelde het wel.

Onder het lopen, terwijl ze met haar kleine karavaan de heuvel op ploeterde, piekerde ze over alles wat er mis kon gaan. Suki was nog niet goed afgericht. Charlotte was van plan geweest haar te leren zitten, een pootje te geven en gewoon in het algemeen te doen wat haar werd opgedragen, maar er nog niet aan toegekomen. Ze had geen tijd, er waren zoveel andere dingen die ze moest doen. Dus kon Suki wel plotseling op een andere hond afrennen, of er juist voor wegrennen en hen allemaal mee het verkeer in sleuren. Natuurlijk was het nog een pup, maar ze was toch al sterker dan haar baasje. En Oscar op zijn loopscooter was een permanent gevaar voor zichzelf en voor anderen. Voor de honderdste keer bedacht ze dat ze een helm voor hem moest kopen. Want wat als hij ervan afdonderde en op zijn hoofd terecht kwam? En sowieso: wat was ze nou voor een moeder... Moedeloos zag ze de krantenkoppen al voor zich: gezin door hond verkeer in gesleurd of: peuter overleden na val van scooter. moeder gearresteerd.

Deze ochtend gaven alle dingen die ze voorbijliepen

haar het gevoel dat ze faalde; het leek één lange reeks negatieve kritiek. Koffiebars vol jonge moeders die gezellig met elkaar zaten te kletsen – alsof het moederschap gelijkstond aan een simpele, prettige manier van leven. Het zweet brak haar al uit bij de gedachte om met Oscar, Lulu en Suki zo'n zaak binnen te gaan. Ze voelde migraine opkomen.

Oscar bracht zijn scooter met een bonk tot stilstand tegen een etalageruit. Ze stonden voor een kindwinkel die Mamma Mia heette.

'Is dat een robot?' vroeg hij, wijzend naar een zilverkleurige mini-etalagepop met dode ogen, die een jackje droeg van 87 pond 50.

'Nee,' antwoordde Charlotte. 'Het is een...'. Ze aarzelde. Hoe moest ze het uitleggen? 'Het is een soort pop om kleren aan te trekken.' Achter de poppen zag ze een vrouw in een gewatteerd jack met twee kinderen; een jongetje dat ongeveer even oud leek als Oscar en een meisje van een paar jaar ouder. Het meisje had een blonde paardenstaart. Charlotte had het gevoel dat ze naar een reclame keek over een gelukkig gezinnetje met genoeg geld en voorbeeldig gezeglijk kroost.

Ze sukkelden verder. Op de heuvel lag Hampstead Heath, een park met een meertje – Whitestone Pond. Daar waren ze naar op weg. Als ze eenmaal boven waren, had Charlotte altijd het gevoel dat ze

een andere, betere wereld in stapte, ver verwijderd van de chaos waar ze vandaan kwamen – het drukke verkeer en de benzinedampen van de enorme terreinwagens waarin moeders hun kinderen vervoerden naar een van de talloze peuterschooltjes waar Hampstead mee was bezaaid.

Bij de tandartspraktijk bleven Charlotte en haar clubje weer staan. Wanneer moesten kinderen eigenlijk voor het eerst naar de tandarts? Ze keek op het glazen bord aan de pui. net zo'n stralende glimlach als de sterren. Nou, dat was wel iets voor haar! je tanden tien jaar jonger! Nóg beter. Tien jaar geleden zat ze op de universiteit. Was het echt al zó lang geleden? Hele nachten uitgaan op vrijdag en zaterdag, de volgende dag heel laat opstaan. Niemand om te voeden. Niemand om je druk over te maken, behalve jezelf en af en toe een huisgenoot die de melk had opgemaakt. Ze ving een glimp van zichzelf op in de ruit. Wat zou de eenentwintigjarige Charlotte Beck van de eenendertigjarige Charlotte Beck gevonden hebben, met haar ongewassen haar, eeuwige moeheid en – zag ze plotseling – een vlek op haar blouse? Ze trok de rits van haar jack verder dicht om die te verbergen.

En verder gingen ze weer, de heuvel op. 'Waar gaan we naartoe?' vroeg Oscar.

'Waar we altijd naartoe gaan. Naar het meer. Mis-

schien kopen we op een dag wel een boot.’

‘Wat voor boot?’

‘Een klein zeilbootje.’ Zodra ze het zei, besepte ze dat dat een heel slecht idee was.

En toen gebeurde het.

Een zilverkleurige flits. Een auto die langs haar heen schoot.

De heuvel af.

Te hard. Haar blik vloog naar Oscar, de buggy en Suki. Achter haar klonk gegil, een schrapend geluid, een harde klap en daarna brekend glas. Ze keek om. Ze snapte niet goed wat ze zag omdat alles plotseling helemaal anders was. Niemand bewoog en de wereld was doodstil geworden; er jankte alleen een alarm ergens, een brandof inbraakalarm. De zilverkleurige auto die langs haar heen was gesuisd, had zich, onwerkelijk als in een droom, in een etalage geboord. Hij was er bijna helemaal in verdwenen. Een wit busje dat de heuvel op kwam rijden was midden op de weg gestopt. De chauffeur stond op straat maar deed niets, hij keek alleen maar toe.

Charlotte had het gevoel alsof het gewone leven was opengebarsten en ze door die barst was gestapt. Alles was anders en nog steeds even onwerkelijk. Langzaam begon ze de heuvel af te lopen, maar toen bleef ze staan. Ze had Suki bij zich; de lus van de hondensriem zat om haar pols. Maar de kinderen, ze was de

kinderen vergeten. Ze keerde zich om en pakte de handvatten van de buggy vast. Lulu sliep nog steeds. Oscar staarde met wijd open mond naar de verongelukte auto, als een stripfiguurtje in opperste verbazing.

‘Kom,’ zei Charlotte tegen hem en ze pakte onhandig zijn rechterhandje in de hare – de kant waar ook de lus van Suki’s riem om haar pols zat – terwijl ze met haar linkerhand de buggy de helling weer af duwde. Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat iedereen nog steeds roerloos naar het ongeluk stond te staren. Twee vrouwen die uit het koffiebarretje waren gekomen. Een man. Nee. Een vrouw, corrigeerde Charlotte zichzelf in gedachten. De postbode; ze had zo’n gek rood karretje bij zich en een pakketje in haar hand. Toen zag ze twee personen op de grond liggen. *Waarom bekommert niemand zich om hen? Waarom is er niemand bij?* Ze keek om zich heen, op zoek naar agenten in uniform die de leiding namen, het gebied afzetten met politielint en zeiden dat iedereen daarachter moest blijven. Maar er was niemand. Alleen gewone mensen die niet wisten wat ze moesten doen.

Er stonden twee jonge vrouwen naast haar. Een had een leren tas over haar schouder.

‘Heb je een telefoon bij je?’

De vrouw keek haar niet-begrijpend aan en Charlotte herhaalde haar vraag.

De andere vrouw hield een mobieltje naar haar op. ‘Ambulance,’ zei Charlotte. ‘Bel 999! Vlug!’

Ze richtte haar blik op de andere vrouw en gebaarde naar de kinderen. ‘Let even op,’ zei ze. ‘Eén minuut. Ik ben zo terug.’

Charlotte haalde de lus van Suki’s hondenriem van haar pols en gaf die aan Oscar. ‘Hou Suki even vast. Kun je dat?’

Hij knikte ernstig.

Charlotte draaide zich om en liep in de richting van het ongeluk. Er lag een vrouw, languit, half op de stoep en half op de weg, met één been in een vreemde hoek onder zich. Het zag er niet goed uit. Charlotte knielde naast haar neer en keek de vrouw in de ogen. Haar hoofd was leeg. *Wat moet je ook alweer doen? Mag je iemand nou wel verleggen of juist niet?*

‘Hoe gaat het?’ vroeg ze. ‘Mijn been,’ zei de vrouw.

Ze kan in elk geval praten. ‘En verder?’

‘Mijn man! Waar is mijn man?’

‘Er komt gauw een ziekenwagen,’ zei Charlotte, in de hoop dat dat waar was. Ze kwam overeind en liep naar de andere persoon die op de grond lag. Een oude man op zijn rug. Hij staaarde omhoog naar de hemel, zonder met zijn ogen te knipperen en zonder iets te zien. Het was de eerste keer dat Charlotte een

dode zag.

Ze zette een paar passen naar de auto toe. Er zat iemand in. Slap en in elkaar gezakt. *Een man of een vrouw?* Ze stapte naar binnen door de vernielde etalageruit. Het glas knerpte onder haar schoenen. Dit is Mamma Mia, de kindwinkel, besepte ze. Op het moment dat ze het portier wilde opentrekken, hoorde ze gesnik. Het kwam uit de winkel.

Ze liep verder naar binnen en zag iemand half onder de voorwielen van de auto liggen. Toen ze zich over de gewonde heen boog, verroerde die zich kreunend en voelde Charlotte iets warmes op zich spetteren. Het was een vrouw, zag ze, en er spoot bloed uit haar schouder of een plek er vlakbij. Het kwam er steeds in een guts uit, alsof iemand het naar buiten blies, ademhaalde en weer een guts naar buiten blies. De vrouw keek naar haar op, recht in haar ogen. Charlotte was het liefst meteen weggerend. *Dit moet iemand anders maar afhandelen.*

Ze herinnerde zich vaag wat ze moest doen. *Dichtdrukken.*

Dat was het. Maar waar?

Ze duwde met haar vingers op de wond, maar het bloed bubbelde er gewoon tussendoor. *Niet zo dus.* Ze verschoof haar hand naar een plek vlak onder de wond en duwde nog een keer. Hard. Het bloeden hield op – alsof ze op een tuinslang was gaan staan.

Ze drukte nog harder. De vrouw hapte naar adem. ‘Ga ik dood?’ vroeg ze met knipperende ogen. ‘Er is een ambulance onderweg.’

‘Joey,’ zei de vrouw. ‘En Cas.’

Plotseling beseftte Charlotte dat dit de vrouw was die ze door de etalageruit had gezien. *Waar zijn haar kinderen?*

‘Daar is alles goed mee,’ antwoordde ze snel om de gewonde vrouw gerust te stellen.

Charlotte keek om zich heen, bang voor wat ze te zien zou krijgen. Daar zaten ze, de twee kinderen, ineengedoken op de vloer, in shock, met glazige ogen. Charlotte wilde iets voor ze doen, maar ze was te bang dat haar hand zou verschuiven.

Opeens gebeurde er van alles om haar heen. Uniformen, jonge mannen en vrouwen die ze maar vaag kon onderscheiden. Iemand vuurde vragen op haar af, maar ze kon niet nadenken. Toen werd ze weggetrokken en verdween de verongelukte vrouw onder een horde hulpverleners. Charlotte deed een paar stappen naar achteren, het glas knerpte weer onder haar schoenen. Ze wierp een blik op de twee kinderen en maakte een hulpeloos gebaar.

Lulu en Oscar! Opeens dacht ze aan haar eigen kinderen. Ze baande zich haastig en behoedzaam een weg de geruïneerde winkel uit. Het stikte van de uniformen, ze waren opeens overal en ze merkte